

Ἀφοῦ δημοσίεψε ἕνα τόμο ποιήματα καὶ μιὰ κριτικὴ γιὰ τὸν δραματικὸ συγγραφέα John Webster, ὁ Brooke στὸ 1913 μίσησε στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὰ Νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1914. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1914 τὸν εἶδα πολλές φορές· τὸν ξανατᾶμωσα τελευταία, λίγες γυῖρες ἀπ' ἐκεῖ ποῦ τὸν πρωτογνώρισα πρὶν δέκα ὀκτὼ χρόνια, στὸ ξεψύχισμα τοῦ Θεοσιτῆ. Κουβεντιάζαμε μῦσικα γιὰ φόβους πολέμου· ὁ πόλεμος ἦταν ἀδύνατο πρᾶμα, εἰμαστε σύμφωνοι κ' οἱ δύο· δὲ στηριζόμαστε στὴν πολιτικὴ, μὰ γιὰτὶ ἦταν ἀπίστευτα ἀλάγχα ἀπὸ τὸ ραζατλίδικο κόσμον μας καὶ τὴν ἀπόλαυση τῆς αἰσθητικῆς, τῆς φιλίας, τῆς λογικῆς καὶ τοῦ χόρατου. Ἐξῆ βδομάδες ἔπειτα καταιάχτηκε στὸ Ἐφεδρικό Ἐθελοντικό σῶμα τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Τὸν Ὀκτώβριον μᾶζε στὴν Ἀμβέρσα. Τὸν Φλεβάρη τοῦ 1915 ἄφησε τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ Ἐκστρατευτικό Μεσογειακό σῶμα. Στὸ Πόρτ Σάτ ἔπαθε ἠλίαση, καὶ φάνηκε πῶς γιαιτρέφτηκε· μὰ ἀκολούθησε δηλητηρίαση τοῦ αἵματός καὶ τὸν Ἀπρίλιον στίς 23 πέθανε ἀπάνω σὲ Γαλλικὸ θωρακωτὸ στὸ Αἰγαῖο, καὶ τὸν θάψανε στὴ Σκύρο.

Ἀκόμη καὶ στὸ θάνατον ἐλογιάστηκε τυχερός. Ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς στὰ πειρὰ στερνὰ ποιήματά του καλοσώρισε τὸ θάνατον καὶ στερονότερα πέθανε γιὰ τὴν πατρίδα του, αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωση στὴν τάξη τῆς ἀντίληψης τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ, καὶ ἔδωσε στὸν ποιητὴ μιὰ φήμη κάπως νόθα. Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης πῶς ὁ καλλιτεχνικός Θάνατος ἀξίζει τὴ ζωὴ ἐνοῦς τέτοιου καλλιτέχνη.

ΚΑ' Ἰ'ΡΟ, 1917.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.,
ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ
R. A. FURNESS.

ΘΥΜΗΣΟΥ, ΣΩΜΑ...

Σῶμα, θυμήσου ὄχι μόνον τὸ πόσον ἀγαπήθηκες,
ὄχι μονάχα τὰ κρεββάτια ὅπου πλάγιασες,
ἀλλὰ κ' ἐκεῖνες τὲς ἐπιθυμίες ποῦ γιὰ σένα
γυῖλιζαν μὲς στὰ μάτια φανερά,
κ' ἐτρέμανε μὲς στὴν φωνή—καὶ κάποιον
τυχαῖον ἐμπόδιο τὲς ματαίωσε.
Τώρα ποῦ εἶναι ὅλα πὰ μέσον στὸ παρελθόν,
μοιάζει σχεδὸν καὶ στὲς ἐπιθυμίες
ἐκεῖνες σὰν νὰ δόθηκες—πῶς γυῖλιζαν,
θυμήσου, μὲς στὰ μάτια ποῦ σὲ κίτταζαν·
πῶς ἔτρεμαν μὲς στὴν φωνή, γιὰ σέ, θυμήσου, σῶμα.

ΛΑΝΗ ΤΑΦΟΣ.

Ὁ Λάνης ποῦ ἀγάπησες ἐδῶ δὲν εἶναι, Μάρκε,
στὸν τάφο ποῦ ἔρχεσαι καὶ κλαῖς, καὶ μένεις ὄρες κι ὄρες.
Τὸν Λάνη ποῦ ἀγάπησες τὸν ἔχεις πιὸ κοντά σου
στὸ σπίτι σου ὅταν κλείσῃς καὶ βλέπεις τὴν εἰκόνα,
ποῦ αὐτὴ κάπως διατήρησεν ὅτ' εἶχε ποῦ ν' ἀξίζει,
ποῦ αὐτὴ κάπως διατήρησεν ὅτ' εἶχες ἀγαπήσει.

Θυμᾶσαι, Μάρκε, ποῦ ἔφερες ἀπὸ τοῦ ἀνθυπάτου
τὸ μέγαρον τὴν Κυρηναῖο περιόφημο ζωγράφο,
καὶ μὲ τὴ καλλιτεχνικὴν ἐκείνος πανουργία
μόλις εἶδε τὸν φίλο σου κ' ἤθελε νὰ σᾶς πείσει
ποῦ ὡς Ὑάκινθον ἐξ ἅπαντος ἔπρεπε νὰ τὸν κάμει
(μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πιὸ πολὺ θ' ἀκούονταν ἢ εἰκῶν του).

Μὰ ὁ Λάνης σου δὲν δάνειζε τὴν ἐμορφιά του ἔτσι·
καὶ σταθερὰ ἐναντιωθεὶς εἶπε νὰ παρουσιάσει
ὄχι διόλου τὸν Ὑάκινθον, ὄχι κανέναν ἄλλον,
ἀλλὰ τὸν Λάνη, υἱὸ τοῦ Ραμετίχου, Ἀλεξανδρέα.

ΝΟΗΣΙΣ.

Τὰ χρόνια τῆς νεότητός μου, ὁ ἡδονικὸς μου βίος—
πῶς βλέπω τώρα καθαρὰ τὸ νόημά των.

Τί μεταμέλειες περιττές, τί μάταιες . . . .

Ἄλλὰ δὲν ἔβλεπα τὸ νόημα τότε.

Μέσα στὸν ἔκλυτο τῆς νεότητός μου βίος
μορφόνονταν βουλὲς τῆς ποιήσεώς μου,
σχεδιάζονταν τῆς τέχνης μου ἢ περιοχὴ.

Γι' αὐτὸ κ' ἢ μεταμέλειες σταθερὸς ποτὲ δὲν ἦσαν.
Κ' ἢ ἀποφάσεις μου νὰ κρατηθῶ, ν' ἀλλάξω
διακοῦσαν δυὸ ἐβδομαῖδες τὸ πολὺ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ